

Isten rejtett dicsősége

Igehirdetés vázlat

Időpont: 1953. január 11. Vízkereszt utáni első vasárnap

Helyszín: Győr-Szabadhegy

Alapige: 2 Mózes 33,18-23

És mondá Mózes: Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet.

És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét: És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek. Orcámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén.

És monda az Úr: Imé van hely én nálam; állj a kősziklára. És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állatlak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orcámat nem láthatod.

Mózes szeretné látni Isten dicsőségét. Nem csak annyit belőle, amit közönséges ember szem láthat, hanem úgy, amint van. Ezt a kérést Isten teljes egészében nem teljesíti. Földi ember szeme nem láthatja őt. Dicsősége el van rejtve előle. Szeretete azonban mégis teljesíti bizonyos mértékben.

Isten dicsősége nincs hozzáférhetetlenül elrejtve. Ami el van rejtve, az megtalálható, ha keressük. Isten maga biztat arra, hogy keressük (Ézs. 55,6). De ott kell keresnünk, ahol el van rejtve. Hol van elrejtve?

1. Az igében.

„Kiáltom előtted az Úr nevét.”

A szóban, emberi, hallható és leírható emberi szóban van Isten neve, lényege.

Az Írásban és annak magyarázatában: a bibliában és az igehirdetésben.

Sok botránkozást okozott ez már.

Hogyan lehet Isten egy könyvben, még hozzá egy sokezer esztendő könyvben, amelyet többen írtak s mindegyik nem csak íródeákja volt Istennek, hanem a maga egyéniségén, műveltségén át adta tovább, színezve a kijelentést?!

Hogyan lehet Isten egy emberi beszédben?

A pap is tisztátalan ajkú és tisztátalan szívű.

A jászolban és pólyában mégis ott volt Krisztus. Akik hittel keresték, megtalálták. A pásztorok és bölcsek. De csak azután, miután hittek a szónak. Nem azért hittek, mert megtalálták, hanem azért találták meg, mert hittek.

Hinni kell a szónak s azután „hátról” meglátod Istent. A mindennapi bibliaolvasónak mindennapi tapasztalata ez. Reggel nem érted, miért ép az az ige jött. Estére megérted, hogy ép erre volt szükséged. A mindentudó Isten szólt hozzád benne.

2. Fenséges szabadságában.

„Könyörülök, akin könyörülök...”

Isten velünk való bánásmódjában nincs megkötve. Szabadon cselekszik velünk.

Igényt nem táplálhatunk, vele perbe nem szállhatunk.

Ebből születik meg Isten gyermekeinek rossz, s a gonoszok jó földi sorsa. Sok botránkozást okozott már ez az embereknek.

Isten cselekedeteiből a meg nem tért ember nem tudja kikövetkeztetni, hogy Isten jó és irgalmas, tehát dicsőséges, csak azt, hogy önkényes fenség. A hívő hátról meglátja benne Istent.

A Szentlélek munkája nyomán felismeri bűneit, elfordul mások sorsának figyelésétől és megtanulja: Büntetésnél egyebet nem érdelek. Méltatlan vagyok a kegyelemre. Isten mégis irgalmas ítéletet gyakorol fölöttem.

3. A felhőben.

Isten népét így vezérli. Mózesnek így jelenik meg (2 Móz. 33,9).

A felhő mindig zavarja a tájékozódást. Akár köd, akár porfelhő.

Jelenti azokat az eseményeket, amelyeket nem értünk.

Ne krákoj, ne prüszkölj, hanem várd ki a végét! Ha elül a felhő, meglátod, hogy erre járt az Isten és mindent jól cselekedett.

Ha ilyen dicső a visszája, milyen lehet a színe? Ha ilyen dicső a háta, milyen lehet az orcája?

Dicsérd az Urat!